

αὐτὸ ὥρισμένας μεγάλας ἐορτὰς τελουμένη ἱεροτελεστία
πολλὰ καὶ Πόντ. (Κερασ.): Φρ. *Κάνει νηστεῖες, ἀγρυ-
πνίαι, καλογερεῖται* (ἐπὶ τοῦ διάγοντος βίον ἀσκητικόν)
αἱ. Ἀβοῦτο ἡ δουλεία πολλὰ νεστεῖαν καὶ ἀγρυπνίαν θέλει
αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις πολλὴν νηστεῖαν καὶ ἀγρυπνίαν ἀπαιτεῖ,
τοὶ χρειάζεται πολὺν κόπον πρὸς ἐπιτυχίαν) Κερασ.
Συνών. *καλονυχτεῖα, ὀλονυχτεῖα, παράστασι.* β)
ἡ παννύχιος ἐν τῷ ναῷ δέησις ὑπὲρ ἀσθενοῦς Ἦλ. Κρήτ.
3) Ὁ ὀρθρος τῶν τριῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Μεγάλης
εβδομάδος ὁ ψαλλόμενος τὴν ἐσπέραν τῆς προηγούμενης
ἡπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Κοζ.) Παξ. Πελοπν.
Λακων.) κ. ἀ.: *Ἀῤριον βράδ' θὰ πάγου 'ς τὴν ἀγρυπνία*
οῦς. Συνών. *νυμφίος.*

ἄγρυπνος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
ἀγρυπνους βόρ. ιδιῶμ. *ἀγρυμνος* Μέγαρ. Σαλαμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄγρυπνος.*

1) Ὁ μὴ κοιμώμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ,
ὁ ἀγρυπνῶν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Πέρασα ἀπόρρε
ὅλη τὴ νύχτα ἀγρυπνῶς σύνηθ.* Ἐσὺ εἶσαι ἀγρυπνῶν, ἐὼ
εἶμαι νυπναροῦ Νάξ. *Ἐμμεῖνα ὅλη τὴ νύχτα ἀγρυπνῶς νὰ σὲ
καρτεράω αὐτόθ.* || Γνωμ.

Χαρά 'ς τὸ νερὸ τὸν ἀγρυπνῶ, τὸ γέρω τὸν κοιμήσῃ
(ὕπναρᾶ) Κυκλ. || Ἀσμ.

Σὰ μοῦ τοῦ πάρης, ὕπνου μου, φέρι του 'μιρουμένου,
μὴ μοῦ τοῦ φέρης ἀγρυπνῶν τοῖ τό 'χου χαδιμένον
(βανκαλ. 'μιρουμένου=ἡμερωμένον) Λέσβ. 2) Ὁ σφό-
δρα προσεκτικὸς Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. Ἡ σημ. αὕτη
καὶ παρ' ἀρχ.

ἀγρυπνῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. κ. ἀ.)
ἀγρυπνάου βόρ. ιδιῶμ. *ἄγρυπνῶ* Ρόδ. *ἀγρυμνῶ* Μέγαρ.
ἀγρυπνίζω Πόντ. (Οἶν.) κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. *ἀγρυπνῶ.* Διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀ ἐν τῷ
τύπ. *ἄγρυπνῶ* ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,213.

1) Μένω ἀγρυπνῶς κατὰ τὴν νύκτα, δὲν κοιμῶμαι σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. κ. ἀ.): *Ἀγρύπνησα ἀπόρρε
ὅλη νύχτα καὶ νυστάζω σύνηθ.* Ὅπρ' ἐγρύπνεσα τθαὶ τὰ μάτᾱ μ'
οὐ πορῶ ν' ἀνοίξω (χθὲς δὲν ἐκοιμήθην καὶ δὲν ἡμπορῶ
ν' ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς μου) Ὁφ. *Ἐγρύπνεσα 'ς σὸν
κακᾶ σουμᾶ* (ἡγρύπνησα παρὰ τὸν ἀρρωστον) Κοτύωρ.
Ἀφήστε τογε νὰ κοιμηθῇ, γιὰτ' εἶναι ἀγρυπνισμένος Κρήτ.
Ὅσο ἀγρυπνισμένη ποῦ νὰ 'μαι, θ' ἀποσπερίσωμε (ὅσον πολὺ
καὶ ἂν εἶμαι ἀγρυπνῶς θὰ σὲ συντροφεύσω τὴν ἐσπέραν)
Κίμωλ. || Γνωμ.

Χαρά 'ς τὸ γέρω π' ἀγρυπνᾶ, | 'ς τὸ νερὸν ἀποῦ κοιμᾶται
(ὅτι ὁ γέρων πρέπει νὰ κοιμᾶται ὀλίγον, ὁ δὲ νέος πολὺ)
Κρήτ. κ. ἀ. || Ἀσμ.

*Ἡ νερὰ ὁποῦ με ἄπα πάντα μήγαν μου,
πάντα παράγγελλεν μου με τὴ βᾶγια της,
'γρύπνα καὶ μὴν κοιμᾶσαι κ' ἔρκου γλήορα
κι ὁ νερὸς ἀγρυπνημένος ἔργησεν νὰ πᾶ'*

(ἄπα=ἡγάπα, ἔρκου=ἔρκου) Κάρπ. 2) Ἀργὰ κατα-
κλίνομαι πρὸς ὕπνον Πόντ. (Οἶν. κ. ἀ.)

ἀγρωσταρξά ἢ, ἀμάρτ. *ἀβωσταρξά* Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄγρωσσι* κατὰ τὰ εἰς -αρξά ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν *ἄγρωσσι*, ὁ ἰδ.

ἄγρωσσι ἢ, Λευκ. Ρόδ. Πελοπν. (Μάν.) *ἄγρουσι*
Πελοπν. (Μάν.) Σκῦρ. *ἄγρουσι* Σύμ. *ἄγουσι* Πελοπν.
(Μάν.) *ἄγνωσι* Ρόδ. *ἄγλωσσι* Ἀθῆν. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. *ἄγρωσσις.* Περί τῆς τροπῆς τοῦ ω
εἰς ου ἐν τῷ τύπ. *ἄγρουσσι* ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,286.
Ὁ τύπ. *ἄγλωσσι* κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ γλῶσσα. Ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. 2,219. Περί τῆς λ. καὶ τῶν διαφορῶν
τύπ. αὐτῆς ἰδ. καὶ J Kalitsunakis Mittel-Neugr. Erklär.
2 κέξ.

Τὸ φυτὸν κυνόδους ὁ δάκτυλος (cynodon dactylon)
τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae). Συνών.
ἀγράσσι, ἀγριάδα (I) 5 α.

ἀγρώσσι τό, Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. Φάρασ. κ. ἀ.)
Πόντ. (Ἀμισ.) *ἀγρούσι* Πόντ. (Ἀμισ.) *ἀγρώχτι* Καππ.
(Ἀραβάν.) *ἀβρώσ* Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄγρωσσι.*

1) Τὸ φυτὸν *ἄγρωσσι*, ὁ ἰδ., Καππ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Ἀμισ.) 2) Πληθ. τὰ λεπτὰ ριζίδια τῆς ἀγρώστεως
χρήσιμα εἰς πλύσιν σκευῶν Καππ. (Ἀραβάν. Φάρασ.)
[**]

ἀγρωστος ὁ, ἀμάρτ. *ἄγρουστος* Κρήτ. Ρόδ. *ἄγρου-*
στος Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) *ἄωστρος* Κάλυμν. *ἄουστρος* Λέρ.
Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) *ἄγλωστος* Ἀνδρ. Κύθν. Σίκιν.
Σίφν. Σῦρ. *ἄκλωστρος* Κάρπ. *ἄκλουστρος* Κάρπ. *ἄγρου-*
στας Κρήτ. *ἄγρουστας* Κρήτ. *ἔγρουστας* Κρήτ. *ἄγου-*
στρος Θράκ. Ἰος *ἄωστρος* Ἀμοργ. *ἄουστρος* Ἀμοργ.
Θήρ. Ἰος *ἄωστρος* ἢ, Ἀμοργ. *ἄουστρος* Λέρ. Νάξ.
ἄγλωσσο τό, Ἀθῆν. —ΠΓεννάδ. 583.

Τὸ μεταγν. οὐς. *ἄγρωστος.*

Τὸ φυτὸν *ἄγρωσσι*, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

*Πρέπει κι ὁ γαδρὸς 'ς τὸ βάγο
σὰν τὸν ἄουστρος 'ς τὸ γάβο*

Θήρ.

[**]

ἀγύμναστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. *ἀγύμνατος* Κέρκ. κ. ἀ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀγύμναστος.*

Ὁ μὴ γυμνασθεὶς καὶ ἰδίως ὁ ὑπέχων στρατεύσιμον
ὕπηρεσίαν καὶ οὐπω πρὸς γύμνασιν κληθεὶς.

ἀγύμνι ἐπίθ. οὐδ. Χίος (Νένητ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐδ. ἐπίθ. *ἀγύμνιον.* Ἰδ. ΓΧατζιδ.
ἐν Ἀθηνᾶ 29(1917)200. Περί τοῦ σχηματισμοῦ τῶν εἰς -ι
οὐδ. ἐπίθ. ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37(1925)167 κέξ.

1) Ἀγύμναστον, ἐπὶ πώλου: *Καλὸ μουλᾶκι θὰ γενῇ,
μά 'ν' ἀκόμη ἀγύμνι Νένητ.* || Ἀσμ.

*Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς ὁ Μικροκωνσταντῖνος
ἄλογον ἐστράτευγε ἀγύμνι τοῦ πολέμου,
μαθάνει το νὰ περπατῇ, μαθάνει το νὰ τρέχῃ*

(ἐγύμναζε ἄλογον διὰ κανονικὴν ὁδοιπορίαν, ἀγύμναστον
διὰ τὸν πόλεμον, ἄπειρον τοῦ πολέμου) Χίος. 2) Οὐς.
κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐς. *μουλάρι ἢ ἄλογο Χίος: Σὰν
ἀγύμνι πηδᾷ αὐτὸ τὸ παιδί (σὰν πουλάρι, σὰν ἄλογο). Βρὲ
ἀγύμνι, εἴντα κάμνεις ἔτσι νά:*

ἀγυναίκιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) *ἀναίικιστος* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *γυναικιστός < γυναι-
κίζω. Πβ. τὰ ἀρχ. *ἀγύναιξ, ἀγύναικος.*

Ὁ μὴ νυμφευθείς, ὁ ἄγαμος, μόνον ἐπὶ ἀνδρὸς ἔνθ' ἄν.: Ὁ εἷας ἐγυναίκισεν καὶ οἱ δύο ἐπέμναν ἀγυναί-
κιστοι (ὁ ἕνας ἔλαβε γυναῖκα καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀπέμειναν
ἄνευ γυναικὸς) Κερασ. Πβ. ἀνάντριςτος.

ἀγύρευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Κρήτ. Παξ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ.
ἀγύρευτο Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ.) ἀγρευτος Κάρπ.
Σύμ. ἀγύριφτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγύρευτος.

1) Παθ. ὁ μὴ ζητούμενος ἢ ὁ μὴ ζητηθείς Ἄνδρ.
Βιθυν. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ.
Περίδ.: Ἀγύρευτα ὅζα (ζῷα) Κρήτ. Ἀγρευτα πράματα Σύμ.

β) Ἐκεῖνος παρ' οὗ δὲν ἐζητήθη ἐλεημοσύνη Πόντ.
(Χαλδ.): Ἀγύρευτον ὁσπίτ' καὶ ἐφέκεν (δὲν ἄφησεν οἰκίαν,
ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην). 2) Ὁ
μὴ ἀποδιδόμενος ἐνιαχ.: Παροιμ. φρ. Δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα
(ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων).
Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύριστα (ιδ. ἀγύριστος).

3) Ἐκεῖνος οὗ εὐχόμεθα νὰ μὴ λάβωμεν καίπερ ὄντος
χρησίμου τὴν ἀνάγκην, οἷον ἱατροῦ, φαρμάκων, ἱερέως
κλπ. Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Πρέπει νὰν τὰ χῆς καλὰ καὶ μὲ
τὸ γιαιρό, ἀγύρευτος νὰ ναι! μὰ ἔλα ποῦ χρειάζεται! Παξ.
Μάσι αὐτεῖνον τοῦ χουρταράκ' καὶ φύλα του, ἀγύριφτ' ἄς γέν'!
(μάσι=μάζευσε, φύλα=φύλαττε) Αἰτωλ. Συνών. ἀχρεῖα-
στος. 4) Ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν ἐλήφθη μέριμνα, ὁ
ἡμελημένος Κάρπ. Κρήτ. κ. ἄ.: Τὸν ἐφήανε ἀγρευτο καὶ ἐπό-
θανε (ἐφήανε=ἀφήκαν) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Συνών. ἀκοίταχτος. 5) Ἐνεργ. ἀμελής, ὀκνηρὸς
Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ.)

ἀγυρεψιά ἡ, Νάξ. (Γαλανάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύρευτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
ιδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ μὴ ἐρευνᾶν, τὸ παραμελεῖν.

ἀγύριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγύριαστους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γυριαστός <γυ-
ρίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον δὲν δύναται τις νὰ
κάμῃ εὐκόλως, ἀπέραντος: Χουράφ' ἀγύριαστου. Συνών.
ἀγύριστος Α 1.

ἀγύρισι ἡ, ἀμάρτ. ἀγύρ'σ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γύρισι.

Τόπος, ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις: Φρ. Ἄμ' ἔς καὶ ἀγύρ'σ'!
ἢ ἢ Σ καὶ ἀγύρ'σ'! (ἔς καὶ=εἰς τὴν. Ἀρά). Συνών. ἀγυρι-
σιὰ 2.

ἀγύριστα ἐπίρρ. ΝΠετμεζ. Ἀπλ. λόγ. 29.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύριστος.

Ἀνεπιστρεπτεῖ: Ποίημ.

Χωριατοπούλλα, ποῦ σε πὰν ἀγύριστα
μὲ ξέπλεκα μαλλιά γύρω χυμένα;

ἀγυριστιά ἡ, Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ. ἀγυρ'σιὰ Ἡπ.
ἀγυριστιά Λεξ. Βλαστ. ἀγυρ'σιὰ Λέσβ. Σκιάθ. ἀγυριδῶ
Θράκ. ἀγυρ'σά Ἱμβρ. ἀγυριστιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύριστος. Τὸ ἀγυριστιά, δι' οὗ τὸν
σχηματισμὸν ιδ. ἀ- στερητ. 1 β, καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ μὴ ἐπάνοδος οἴκαδε Σκιάθ.: Ἐπνιξαν τοὺν ἄντρα
τῆς δεῖνα καὶ ἐγινι ἀγυρ'σιὰ τ' (δὲν ἐπανήλθε πλέον). 2)
Τόπος, ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις Ἡπ. Θράκ. Ἱμβρ. Λέσβ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Ἐπῆγε ἔς τὴν ἀγυριστιά (ἐκεῖ, ὅθεν
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ, ἀπέθανε) Ἡπ. Ὡ, ποῦ νὰ
πάς ἔς τὴν ἀγυριδῶ! (ἀρά) Θράκ. Ποῦ πάει πάλι εὐτή; ἔς τὴν
ἀγυριστιά; Ἀπύρανθ. Συνών. ἀγύρισι.

ἀγύριστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγύριστους Μακεδ. (Μελέν.)
κ. ἄ. ἀγύρ'στους Λέσβ. Σάμ. ἀγύριστος Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ.) Σύμ. ἀγύρ'στους Μακεδ. (Σιάτ.) ἀγύριγος
Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Κόρινθ.)
Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγύρ'γους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀγύριος Κέρκ. Παξ. ἀγύριχτος Πόντ. (Κερασ.)
ἀγυούριστε Τσακων. ἀναγυούριτος Μέγαρ. ἀνηγύριστους
Μακεδ. (Μελέν.) ἀνεγύριγος Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγύριστος. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυ-
σάντζ. στ. 205 (ἐκδ. ELegrand) «ὥς εἶδασιν ἀγύριστον
παντελῶς τὸν σκοπὸν του». Ὁ τύπ. ἀγύριος προήλθεν
ἐκ τοῦ ἀγύριγος ἀποβολῇ τοῦ γ μεταξὺ φων., ὁ δὲ ἀγύ-
ριχτος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐγύριξα ἄορ.
τοῦ ρ. γυρίζω. Διὰ τοὺς τύπ. ἀναγυούριτος καὶ
ἀγυούριστε πβ. γιουρίζω παρὰ τὸ γυρίζω, διὰ δὲ
τὸ ἀναγυούριτος, ἀνηγύριστους καὶ ἀνεγύριγος
ιδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον δὲν
δύναται τις εὐκόλως νὰ κάμῃ, ἀπέραντος, ὑπερμεγέθης
Ἄνδρ. Κύπρ. Νάξ. (Βόθρ.) Πελοπν. (Τρίπ.) Σάμ. κ. ἄ.:
Σπίτι-χωράφι ἀγύριστο Ἄνδρ. Χτήμα ἀγύρ'στου Σάμ. Εἶναι
πρᾶμα ἀγύριστο (πρᾶμα=κτῆμα) Βόθρ. Ἐκτισεν ἡ ρῆαινα μέσα
ἔς τὴν γῆν ἕνα πύρκον μεῖλλον τῶν ἀγύριστον (ρῆαινα=βασί-
λισσα, πύρκος=πύργος. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Συνών.
ἀγύριαστος. 2) Ὁ μὴ στραφεῖς, ὁ μὴ μεταστραφεῖς
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.): Πρέπει νὰ γυρίξῃς τὸ στρώμα νὰ μὴ το πιάνη νότια,
ἐσὺ τό χεις ἀγύριο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τό βαλες ἔς τὸ κρεβάτι
(νότια=νοτίς, ὑγρασία) Παξ. Τ' ὀπάριν ἀγύριστον ἐν' (δὲν
ἐστράφη ἐν τῷ τηγανίῳ διὰ νὰ ψηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην
πλευράν) Κερασ. Ἀοῦτο τὸ ξύλον ἀγύριστον ἐν' (δὲν ἐστρά-
φη τὸ ἐπάνω μέρος αὐτοῦ κάτω ἢ τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω) Τραπ.
Γύρ'τσον ἀπακεῖ μερέαν τὸν πρόσωπο σ', ἀτόσον ὦραν ντό
κρατεῖς ἀτο ἀγύριστον; (στρέψον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρό-
σωπόν σου, τόσην ὦραν διατί τὸ κρατεῖς ἀγύριστον, ἦτοι
διατί δὲν στρέφεις αὐτό;) αὐτόθ. β) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
δὲν μετεστράφη οὕτως, ὥστε ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια
νὰ γίνῃ ἐξωτερικὴ, ὁ μὴ ἐκστραφεῖς, ἐπὶ ὑφάσματος σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Σακκὶ ἀγύριστο σύνηθ. Ροῦχον ἀγύριστον Σύμ. Ἀγύριο φό-
ρεμα Κέρκ. Ἐτοῦτο τὸ σκουτί εἶναι ἀγύριο, νὰν τὸ γυρίσω
νὰ ἰδῇς τί ὁμορφο ποῦ θὰ γένη (σκουτί=φόρεμα) Παξ. γ)
Ὁ μὴ δυνάμενος εὐχερῶς νὰ μεταστραφῇ, νὰ μετακινήθῃ,
βαρὺς Σάμ. 3) Ὁ μὴ ἀποδιδόμενος, μάλιστα ἐπὶ χρη-
μάτων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ. φρ. Τοῦ δ'ωσα δανεικὰ καὶ ἀγύριστα
(ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων)
σύνηθ. Δανεικὰ καὶ ἀγύρια Παξ. Δαν'κὰ καὶ ἀνηγύριστα
Μελέν. Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα (ιδ. ἀγύ-
ρευτος). 4) Ὁ μὴ ἐπιστρέψας, ὁ μὴ ἐπανέλθων σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων.: Πῆγε ἔς τὸ δεῖνα μέρος καὶ εἶναι ἀκόμη ἀγύριγος
Γέρμ. Τὸ παιδὶν ἀκόμαν ἀγύριστον ἐν' Κερασ. Ἀγύρ'γους γίν'κι,

